

בש"פ 8570/22 - מדינת ישראל נגד אחמד קסאס

בבית המשפט העליון

בש"פ 8570/22

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אחמד קסאס

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 12.12.2022 (כבוד השופטת מ' רוזן עוזר) ב-
מ"ת 11976-06-22

תאריך הישיבה: כ' בכסלו התשפ"ג (14.12.2022)

בשם העוררת: עו"ד אורן סוקר

בשם המשיב: עו"ד דריה גולדין

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 12.12.2022 (השופטת מ' רוזן עוזר) ב-
מ"ת 11976-06-22, שבה הכריע בית המשפט בבקשת העוררת (להלן: המדינה) למעצרו של המשיב עד תום ההליכים
המשפטיים. בהחלטה נקבע כי המשיב אמנם ייעצר עד תום ההליכים המשפטיים, ואולם זאת תוך השמתו במעצר בית
בפיקוח אלקטרוני. לעמדת המדינה היה מקום להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח, ועל כך נסב הערר.

2. נגד המשיב ונאשמים נוספים הוגש ביום 7.6.2022 כתב אישום, וביום 10.11.2022 הוגש כתב אישום מתוקן המחזיק שבעה אישומים (להלן: הנאשמים הנוספים ו-כתב האישום, בהתאמה). במסגרת כתב האישום מיוחסת למשיב ולנאשמים הנוספים מעורבות בעבירות כלכליות, שעיקרן בהנפקה וניכוי של חשבוניות כוזבות בהיקפים של מאות מיליוני שקלים ולאורך שנים. התקופה הרלוונטית לכתב האישום החלה בשנת 2018 ונמשכה עד סמוך למועד הפתיחה בחקירה גלויה בחודש מאי 2022. המשיב מתואר בכתב האישום כמי שהיה הפועל והיוזם מאחורי מערך ההנפקה והניכוי של החשבוניות הכוזבות, לצד שותפו יוסף מנצורה שהוא אחד הנאשמים הנוספים (להלן: מנצורה). עבירות אלה הן עבירות מקור לעבירות הלבנת הון המיוחסות למשיב ולחלק מן הנאשמים הנוספים, נוסף על עבירות של התחמקות מתשלום מס. למשיב מיוחסות בכתב האישום גם עבירות חמורות שאינן כלכליות, ובראשן עבירות סחיטה באיומים. כך בתמצית, וכעת יוצגו האישומים בהרחבה.

3. העבירות הכלכליות המיוחסות למשיב עניינן בהונאת מס רחבת היקף, כאשר במרכז העבירות כולן ניצב המשיב כמי שיזם את העבירות והוציא אותן לפועל בעצמו או באמצעות אחרים. במסגרת האישום הראשון, האישום השני, האישום השלישי והפרק השני של האישום הרביעי, מיוחסות למשיב ולנאשמים הנוספים, כל אחד בתורו, עבירות הנוגעות להנפקת וניכוי החשבוניות הכוזבות. על פי המתואר בכתב האישום, המשיב ומנצורה הפעילו לאורך שנים מערך מתוחכם ואדיר ממדים של הנפקה וניכוי חשבוניות כוזבות, שכנגדן לא התבצעה כל עסקה, וזאת בהיקפים מצטברים של מאות מיליוני ש"ח. העבירות התבצעו באמצעות חברות ועסקים השייכים למשיב ומנצורה או נשלטים בידיהם, שחלקם הנפיקו את החשבוניות הכוזבות וחלקם קיבלו אותן לידיהן על מנת לנכות את תמורת החשבוניות בספריהן; כאשר מקורן של חלק מן החשבוניות הכוזבות הוא בשטחי הרשות הפלסטינית. בניגוד לנאשמים הנוספים, שהחלק בפרשה המיוחס למרבייתם מתמצה בהנפקה או בניכוי נקודתי של חשבוניות כוזבות - המשיב, לצד מנצורה, מתואר כמי שעומד מאחורי מערך החשבוניות הכוזבות כולו. כך, למשל, אחת החברות המרכזיות שלקחו חלק במערך ההפצה והניכוי של החשבוניות הכוזבות נושא אישומים אלה היא חברת י.מ. אספקת אבן ושיש בע"מ (להלן: חברת אבן ושיש). מדובר בחברה קבלנית שמספקת אבן ושיש, המבצעת עבודות גמר לפרויקטים לבנייה, והוקמה על ידי מנצורה בשנת 1996. על פי המתואר בכתב האישום, לאורך השנים הפיצה וניכתה החברה חשבוניות כוזבות בהיקפים אדירים ובאופן שיטתי. אף על פי שבאופן רשמי נשלטה חברת אבן ושיש על ידי מנצורה, והמשיב אינו רשום כבעלים או כבעל עניין בה, מתאר כתב האישום כי המשיב שימש בצוותא חדא עם מנצורה כמנהלה הפעיל של החברה. בגין אישומים אלה מיוחסות למשיב ריבוי עבירות לפי שורה של סעיפים בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ), וכן עבירות נלוות.

העבירות הכלכליות המיוחסות למשיב אינן מתמצות אך בהנפקה וניכוי של חשבוניות כוזבות. כך, על פי המתואר במסגרת האישום השישי, המשיב היה בעל השליטה בשתי מסעדות בעיר יפו ובמסעדה בהרצליה. בשנים 2021-2022 העבירו המסעדות שבשליטתו דיווח כוזב לרשויות המס, משדיווחו על הכנסות הנמוכות באופן משמעותי מהכנסותיהן בפועל. בגין אישומים אלה מיוחסות למשיב עבירות לפי סעיפים שונים בפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] וכן עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כמו כן, במסגרת האישום השביעי מיוחסות למשיב עבירות הלבנת הון. עבירות המקור לעבירות הלבנת ההון הן כאמור העבירות שעניינן בהנפקה והניכוי של החשבוניות הכוזבות, שהכספים שהתקבלו בגין אצל החברות בשליטת המשיב ומנצורה מהווים רכוש אסור שמקורו בביצוע עבירה. על פי המתואר בכתב האישום, המשיב ומנצורה ניסו להסוות את מקור הרכוש האסור ואת תנועתיו, כאשר היקף הלבנת ההון עומד על סך של למעלה מ-232,000,000 ש"ח. בגין אישומים אלה מיוחסות למשיב ריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

4. כפי שצוין, פרט לעבירות הכלכליות מיוחסות למשיב עבירות נוספות בעלות חומרה. הפרק הראשון של האישום הרביעי מתאר עבירות שבוצעו סביב פרויקט בנייה למגורים בעיר קרית מלאכי (להלן: הפרויקט בקרית מלאכי או הפרויקט), שהוקם על ידי "קבוצת רכישה" ייעודית שהתאגדה כעמותות שחבריהן הם רוכשי הדירות העתידות להיבנות במסגרת הפרויקט (להלן: העמותות ו-הרוכשים, בהתאמה). על פי המתואר, קבלנים נטשו את הפרויקט בקרית מלאכי כאשר והמבנים בפרויקט נותרו חלקם במצב של שלד וחלקם בשלבי גמר. משכך התקשרו העמותות המייצגות את הרוכשים בהסכם עם חברת בנייה קבלנית בשם ח.י.מ. ביתן בע"מ, על מנת שזו תשלים את הבנייה (להלן: חברת ביתן). לאחר ההתקשרות עם חברת ביתן החלו המשיב ומנצורה להופיע לישיבות העבודה שהתקיימו באתר הבנייה של הפרויקט. במהלך הישיבות שבהן נכחו השניים, הודיעו כי הם יסייעו לחברת ביתן להשלים את בניית המבנים בפרויקט, זאת בין היתר בטענה שנוכחותם במקום תרחיק גורמים עברייניים. בתמורה לסיוע "בהצלחת" הפרויקט דרש המשיב כי ישולם לו סך של 1.3 מיליון ש"ח. בהתאם, בחודש מרץ 2021 נחתם הסכם נוסף בין העמותות לבין חברת ביתן, שהפעם היו חתומים עליו גם המשיב ומנצורה (להלן: ההסכם). במסגרת ההסכם נקבע כי במידה שהדירות ימסרו לרוכשים עד לסוף חודש מאי 2021, אכן ישולמו למשיב 1.3 מיליון ש"ח על ידי העמותות. חרף ההסכם, לא רק שהבנייה לא התקדמה, אלא שהיא נעצרה לחלוטין. העמותות נאלצו להשלים את בניית הפרויקט באופן עצמאי; זאת לאחר שפנו למשיב, למנצורה ולחברת ביתן, וקיבלו את אישורם לכך שהן רשאיות להתקשר עם ספקים באופן ישיר. עם התקדמות הבנייה ולמרות שלא מילאו אחר היעדים שנקבעו בהסכם, כינסו המשיב ומנצורה באוקטובר 2021 ישיבה בנוכחות הרוכשים שבה שב ודרש המשיב כי תקוים ההתחייבות לשלם לו 1.3 מיליון ש"ח במועד מסירת הדירות בפרויקט. על פי המתואר בכתב האישום, בישיבה זו אמר המשיב לדיירים כי יקבל חזרה את כספו "בטוב או לא בטוב" וכי "יש לי שם בכל העולם התחתון כאיש ביצוע, אף אחד לא מתקרב לפה, יש כובד משקל לשם שלי". הרוכשים פירשו את דבריו של המשיב כאיום עליהם, ובליט ברירה הסכימו לתשלום ובלבד שיבוצע לאחר שהדירות ימסרו. לאחר הדברים האלה כינס המשיב ישיבה נוספת יחד עם מנצורה בנוכחות הרוכשים, שבה חזר על דרישתו והבהיר כי בלעדיו הפרויקט לא יוכל להתקדם. בפועל, על פי כתב האישום, המשיב ומנצורה לא פעלו להשלמת הבנייה, ולמעשה דרשו תשלום עבור עבודה שלא בוצעה בפרויקט. בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין; וכן עבירה של עושה, בגין כך שהמשיב ניצל את מצוקת הזולת על מנת לדרוש דבר שלא הגיע לו כדין, לפי סעיף 431 לחוק העונשין.

על פי המתואר במסגרת האישום החמישי, החל משנת 2019 עשה המשיב שימוש קבוע במספר חדרים במלון אוקיינוס בהרצליה (להלן: המלון בהרצליה או המלון). בעת שהותו במלון נהג המשיב לארח בחדריו אנשים שהיו מזוהים עם משפחת פשע, והשרה בקרב עובדי המלון אווירה של פחד. אם בכך לא די, המשיב לא שילם את מלוא התשלומים עבור שהותו הארוכה והממושכת במלון. החוב של המשיב הלך ותפח, ובסמוך למועד הגשת כתב האישום עמד על סך של למעלה מ-3 מיליון ש"ח. ניסיונות לגבות ממנו את החוב עלו בתוהו; המשיב הבהיר לגורמים מטעם הרשת שאליה משתייך המלון כי אינו מתכוון לשלם את החוב, ואף איים על מנכ"ל הרשת, מר אבי חורמרו, לאחר שזה פנה אליו בדרישה לתשלום (להלן: רשת בתי המלון ו-חורמרו, בהתאמה). הטלת המורא על עובדי המלון לא תמה גם עם מעצר המשיב. לאחר שנעצר קיבלו עובדי המלון פנייה טלפונית מאדם שהציג עצמו כמי שמקושר לגורמים עברייניים, שאיים עליהם כי "זה יכול להיגמר רע" אם ינסו לפנות את חדריו של המשיב. בגין מעשים אלה יוחסו למשיב עבירות נוספות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין; וגם ריבוי עבירות של קבלה במזיד של דבר שהוא יודע שהוא הושג בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין.

הליך המעצר עד תום ההליכים בבית המשפט המחוזי

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה לבית המשפט המחוזי בקשה למעצרו של המשיב ומנצורה עד תום ההליכים. לגבי המשיב נטען לקיומה של עילת מעצר משום המסוכנות המשמעותית הנשקפת ממנו. המדינה עמדה על כך שבשונה מן הנאשמים הנוספים בפרשה, בהקשרו של המשיב מדובר במסוכנות כפולה - הן מסוכנות "כלכלית" לביטחון הקופה הציבורית לנוכח העבירות הכלכליות המיוחסות למשיב, הן מסוכנות הנובעת מן העבירות הנוספות המיוחסות לו ובפרט עבירות הסחיטה באיומים. נוסף על המסוכנות, טענה המדינה כי קיים גם חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט מצד המשיב; זאת לנוכח עבירות הסחיטה באיומים המלמדות על כך שהוא עלול לפעול בדרך של הטלת מורא על עדים. המשיב מצדו התנגד לבקשת המעצר עד תום ההליכים, וכפר בקיומן של ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מנגד, המדינה עמדה על כך שמדובר בתיק מורכב, שהתשתית שלו מבוססת על "פאזל ראיתי", ומשכך טענה כי יש לבחון קיומן של ראיות לכאורה תוך הסתכלות על מכלול הראיות ולא על ראיה נקודתית כזו או אחרת.

6. בהחלטה מפורטת מיום 22.9.2022 הכריע בית המשפט המחוזי באשר לקיומן של ראיות לכאורה (להלן: ההחלטה בנושא הראיות לכאורה). בנוגע לעבירות הכלכליות, ביחס למרביתן קבע בית המשפט כי קיימות בידי המדינה ראיות לכאורה המספיקות לביסוס סיכוי סביר להרשעה. אשר לעבירות שאינן כלכליות, ציין בית המשפט המחוזי כי אמנם קיימת תשתית ראיתית לכאורית לביסוס סיכוי סביר להרשעה בהן, ואולם לצד זאת וכפי שיפורט בהמשך ציין כי לטעמו קיימת חולשה מסוימת בראיות.

לביסוס העבירות נושא הפרק הראשון של האישום הרביעי, שעניין בפרויקט בקרית מלאכי, נשענה המדינה על מספר ראיות עיקריות: הקלטה שבה נשמע המשיב מפנה דברים מאיימים כלפי הרוכשים באחת מן הישיבות שקיים עימם; עדויות שמסרו חלק מן הרוכשים במשטרה, שבהן הצהירו במפורש כי חשו פחד ואיום מפני המשיב; ושיחות טלפון שקיים המשיב עם צדדים שלישיים, שמלמדות על התנהלותו המאיימת בכל הנוגע לפרויקט. בית המשפט המחוזי קבע כי יש בראיות אלה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה, אך לצד זאת עמד על כמה טעמים שלגישתו מלמדים על חולשה בהן. בפרט, בית המשפט סבר כי הסחיטה באיומים שעולה מן הראיות אינה ברף החמור של עבירה זו; כך על רקע נסיבות שלגישתו מלמדות כי המשיב אכן השקיע כסף בפרויקט, שאותו ביקש לדרוש חזרה מן הרוכשים. בית המשפט הוסיף כי חלק מהרוכשים, בעדויות שמסרו במשטרה, אף אמרו שלא חשו מאוימים מן המשיב וכי הוא היה ידידותי כלפיהם; ולנוכח הסתירות בין הרוכשים השונים מתעורר קושי, שכן קיומו של איום נבחן במשקפיים אובייקטיביים.

על מנת לבסס את העבירות נושא האישום החמישי, שעניין במלון בהרצליה, הפנתה המדינה בעיקר לעדויות שנמסרו במשטרה על ידי גורמים שונים ברשת בתי המלון, ובפרט עדותו של מנכ"ל הרשת חורמרו; וכן להתכתבויות והודעות קוליות שהוחלפו בין המשיב לחורמרו. בית המשפט ציין כי הראיות מלמדות על כך שהמשיב צבר חוב עצום לבית המלון, שאי גבייתו "אינה מתיישבת עם התנהלות עסקית הגיונית נטולת מורא"; וכי מנהלים ברשת בתי המלון מסרו בהודעותיהם למשטרה כי הם "מפחדים מ[המשיב]" וכי "איש לא התקרב לחדריו של [המשיב]". בית המשפט הוסיף וקבע כי המשיב עשה שימוש בהתבטאויות מאיימות כלפי חורמרו, והתהדר בפני חורמרו בקשרים שיש לו עם גורמים הקשורים בפעילות עבריינית. לצד זאת, בית המשפט נתן דעתו גם לנסיבות שלגישתו יש בהן כדי להשליך על עוצמת הראיות. במסגרת נסיבות אלה התייחס לכך שחורמרו מסר למשטרה כי אינו חושש מן המשיב; למערכת היחסים בין חורמרו למשיב, שלדברי בית המשפט היא מערכת יחסים "מורכבת" שמאפייניה אינם ברורים; ולכך שהתקיים קשר עסקי בין רשת בתי המלון ובין חברת אבן ושיש, שבמסגרתו בוצעו תשלומים מסוימים עבור שהייתו של המשיב במלון. משכך, גם לגבי עבירות אלה נקבע כי אמנם קיימת תשתית לכאורית נדרשת על מנת לבסס סיכוי סביר להרשעה של המשיב, ועם זאת צוין כי קיימת חולשה באותן ראיות.

7. בו ביום שניתנה ההחלטה בנושא הראיות לכאורה, ובהמשך לה, הורה בית המשפט המחוזי כי יוגש תסקיר מעצר מאת שירות המבחן שסייע בהערכת המסוכנות הנשקפת מן המשיב ובבחינת קיומה של חלופת מעצר שבכוחה לאיין את המסוכנות. החלטה זו התקבלה חרף עמדת המדינה, שסברה כי אין מקום להורות על שליחתו של המשיב לקבלת תסקיר, מאחר שלגישתה המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא מובהקת ומדובר במקרה שבו חלופת מעצר לא תסכון, אף לא מעצר בפיקוח אלקטרוני.

תסקיר שירות המבחן הוגש לבית המשפט ביום 30.11.2022 (להלן: התסקיר). ההמלצה בשולי התסקיר הייתה לשחרר את המשיב למעצר בית מלא, בפיקוח קרובי משפחה שהוצעו על ידי המשיב כמפקחים, ובמקביל להעמידו בצו פיקוח מעצר של שירות המבחן למשך שישה חודשים. בתוך כך עמד שירות המבחן על כי מדובר במעצרו הממושך הראשון של המשיב; על היותו נעדר עבר פלילי; ועל כך שהוא חווה תחושות של בושה ואכזבה עצמית מול קרוביו. אולם לצד ההמלצה על שחרור לחלופת מעצר, במסגרת הערכת המסוכנות הנשקפת מן המשיב צוין כי המשיב חי חיים רוויים בשפע חומרי, שבמסגרתם הוא מתמקד במקסום רווחיו, באופן ש"מגביר עבורו מצבים של טשטוש גבולות החוק" ואף מוביל אותו "למצבים של התנהלות מניפולטיבית ורמאית נלווית". עוד נאמר כי המשיב אינו מסוגל לבדוק ולהבין תהליכים הקשורים בנסיבות התנהגותו; ושירות המבחן סיכם וכתב בנוגע אליו כי "כל אלה, בצירוף הערכתנו כי [המשיב] בעל יכולת תחכום והסתרה מלמדים להערכתנו על סיכון להישנות התנהלות בעייתית ועוברת חוק בעתיד".

לאחר שהוגש תסקיר המעצר התברר כי נפלה שגיאה בתשתית העובדתית שעליה התבסס, משצוין בו כי המשיב נעדר עבר פלילי. זאת בעוד למעשה קיימים לחובת המשיב הרשעה שהתיישנה וכן תיק פלילי תלוי ועומד שמתנהל נגדו בבית משפט השלום בירושלים בגין עבירות מע"מ - ושירות המבחן לא היה מודע לכך. לנוכח זאת, הורה בית המשפט המחוזי לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים בעניינו של המשיב, שבמסגרתו יובא גם עברו הפלילי בחשבון (להלן: התסקיר המשלים). התסקיר המשלים ניתן ביום 8.12.2022 ולא שינה מן ההמלצה שניתנה בתסקיר המעצר. שירות המבחן חזר על הדפוסים הבעייתיים והמניפולטיביים באישיותו של המשיב, הפעם גם על רקע הרשעתו בעבר והתיק הנוסף התלוי ועומד נגדו; אך עם זאת צוין כי לנוכח דפוסים חיוביים בהתנהלותו ובמחשבתו של המשיב ולנוכח טיבה של חלופת המעצר המוצעת על ידו, ההמלצה היא שיש להורות על שחרורו למעצר בית מפקח.

8. גם לאחר הגשת התסקיר והתסקיר המשלים, המשיכה המדינה לעמוד על כך שיש להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים. המדינה עמדה על העובדה שמן התסקירים עולה תמונה שלילית בנוגע לדמותו של המשיב, שלפיה מדובר באדם שמתעניין אך ורק ברווח האישי שהוא מפיק ואינו לוקח אחריות על מעשיו החמורים. לגישתה, ההמלצה שהובאה בתסקירים שלפיה ניתן להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר - אינה מתיישבת עם הממצאים המפורטים בתסקיר עצמו; לא כל שכן על רקע העובדה ששירות המבחן לא שינה ממסקנתו בתסקיר המשלים משנודע לו כי למשיב עבר פלילי, בעוד במסגרת תסקיר המעצר הייתה זו אחת הנסיבות שנוקפו לזכותו והובילו למסקנה האמורה. על מנת להמחיש את המסוכנות הנשקפת מן המשיב, אף הגישה המדינה לבית המשפט פרפרזות המתייחסות למידע מודיעיני בעניינו, שלגישתה מעידות על מסוכנותו הרבה (להלן: הפרפרזות המודיעיניות). עוד טענה המדינה כי בניגוד לאמור בתסקירים, המפקחים שהוצעו על ידי המשיב אינם מתאימים לשמש כמפקחים עליו אם ישוחרר למעצר בית; ומשכך הורה בית המשפט המחוזי על זימון המפקחים לדיון על מנת שיתאפשר לו להתרשם מהם באופן בלתי אמצעי.

כאן המקום לציין כי בניגוד למשיב, שהמדינה עמדה ועודנה עומדת על כך שיותר במעצר מאחורי סורג ובריח, מנצורה שוחרר למעצר בית בפיקוח אלקטרוני בהסכמת המדינה עוד ביום 24.9.2022. הבדל זה הוסבר על ידי המדינה

על רקע השוני בין מעמדם של השניים ביחס לעבירות הכלכליות המיוחסות להם, וגם בהינתן שההיקף הכספי של העבירות המיוחסות למשיב גדול מזה של מנצורה; אך בעיקר עמדה המדינה על כך שיש להבחין בין המשיב למנצורה, משום שלמשיב מיוחסות בנוסף עבירות חמורות שאינן כלכליות, ובפרט עבירות הסחיטה באיומים.

9. ביום 12.12.2022, לאחר שבית המשפט חקר את המפקחים שהוצעו על ידי המשיב, ניתנה ההחלטה בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים, היא ההחלטה נושא הערר. בהחלטה נקבע כי אמנם מתקיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר של מסוכנות, אך לצד זאת סבר בית המשפט כי ניתן להסתפק לגביו במעצר בפיקוח אלקטרוני, בתוספת תנאים ומגבלות מתאימים. ההחלטה נשענה על מספר שיקולים, שלגישת בית המשפט המחוזי מובילים למסקנה שלפיה ניתן לנטרל את החשש ממסוכנותו של המשיב גם בלא להותירו במעצר מאחורי סורג ובריאח. כשיקול מרכזי התייחס בית המשפט לקביעותיו במסגרת ההחלטה בנושא הראיות לכאורה, תוך שחזר על כך שקיימת חולשה ראייתית בנוגע לחלק מהעבירות ובפרט בכל הנוגע לעבירות הסחיטה באיומים. על רקע זה ציין בית המשפט כי "חולשת הראיות משליכה על רף החומרה שניתן לייחס למעשים הנטענים" וממילא גם על מידת המסוכנות העולה מן המשיב. כשיקול נוסף התייחס בית המשפט לעברו הפלילי של המשיב, וציין כי זה אינו מכביד, וכי אין בעברו הרשעה בעבירות אלימות או איומים. עוד התייחס בית המשפט במסגרת השיקולים לתסקיר ולתסקיר המשלים, שלדבריו המליצו על שחרור המשיב וחשפו תמונה אותנטית ביחס אליו. כמו כן, ועל רקע העובדה שמנצורה שוחרר למעצר בית בפיקוח אלקטרוני בהסכמת המדינה, התייחס בית המשפט גם לשיקול שנוגע לשוויון בין נאשמים; ובתוך כך ציין כי חרף העובדה שלמנצורה לא מיוחסות עבירות נוספות פרט לעבירות הכלכליות, "הפער הנובע משני אישומים אלה, במיוחד בהינתן החולשה הראייתית עליה עמדת לעיל, אינו מצדיק את הפער המשמעותי שבין מעצר בפיקוח אלקטרוני לבין מעצר מאחורי סורג ובריאח". לבסוף התייחס בית המשפט לכך שהמשפט צפוי להימשך זמן רב לנוכח מורכבותו והיקפו של כתב האישום, וציין כי גם זה שיקול שראוי להתייחס אליו במסגרת החלטה על מעצר עד תום ההליכים.

על יסוד הדברים האלה, הורה בית המשפט כי המשיב יועבר למעצר בית בפיקוח אלקטרוני לאחר שיושלמו הוראות מנהלת האיזוק. לגבי תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני, נקבע כי זה ילווה בפיקוח אנושי על ידי אחת מתוך המפקחים ששירות המבחן המליץ עליהם ומפקחים נוספים שבית המשפט התרשם מהם והגיע למסקנה כי הם מתאימים לשמש כמפקחים על המשיב. עוד נקבע כי המשיב יפקיד ערבות בנקאית בסך של חצי מיליון ש"ח וימסור התחייבות עצמית בסך של 750,000 ש"ח; וכי כל אחד מהמפקחים שאושרו יפקיד ערבות צד ג' בסך של 350,000 ש"ח. ביצוע ההחלטה עוכב למשך 48 שעות לנוכח הודעת המדינה שלפיה היא שוקלת להגיש ערר.

ערר אמנם הוגש, והוא נושא החלטה זו.

הערר

10. בערר טוענת המדינה כי יש להורות על המשך מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריאח, שכן אין בכוחו של מעצר בפיקוח אלקטרוני כדי לאיין את המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. על מנת להמחיש מסוכנות זו מתייחסת המדינה בערר לעבירות השונות המיוחסות למשיב ולנסיבות שבהן בוצעו. בנוגע לעבירות הכלכליות נטען כי בית המשפט המחוזי לא ייחס משקל מספיק להיקפן וכן לתחכום ולשיטתיות שבביצוען. בנוגע לעבירות שאינן כלכליות, ובראשן לעבירות הסחיטה באיומים, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקובעו כי קיימת לגביהן חולשה ראייתית; וכמו כן לא נתן משקל מספיק לעדויותיהם של קורבנות הסחיטה באיומים, שמעידות על חומרת העבירות, ואף לא לנסיבות שבהן בוצעו.

העבירות שמלמדות גם הן על חומרתן. מבין טענות המדינה בערר מצאתי שיש להתמקד בעיקר באלה הנוגעות לעבירות שאינן כלכליות, וכך אעשה.

בהתייחס לעבירות הסחיטה באיומים נושא האישום הרביעי, מפנה המדינה במסגרת הערר לעדויות רבות של הרוכשים בפרויקט בקרית מלאכי, שמהן עולה כי הרוכשים חששו מן המשיב שנחזה בפניהם כמי שיש לו קשרים לגורמים עברייניים. המדינה מוסיפה כי גם אם בניגוד לטענתה קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב השקיע כסף בפרויקט, כפי שציין בית המשפט המחוזי, אין באמור כדי להכשיר את האיומים שלו על הרוכשים - שכן סחיטה באיומים יכול שתבצע גם בנוגע לזכות שמגיעה למבצע העבירה. בנוגע לעבירות הסחיטה באיומים נושא האישום החמישי, מפנה המדינה בערר לעדויות של עובדים ברשת בתי המלון, שמצביעות גם הן על החשש הממשי שלהם מפני המשיב. בפרט מתייחסת המדינה להודעתו של חורמרו, שמסר כי המשיב אמר לו ש"יש לו קרבה משפחתית למשפחת ג'ואריש מרמלה". בהקשר זה המדינה מוסיפה ומציינת כי מאז שנפתחה החקירה נגד המשיב, מעסיק חורמרו שומר ראש וחש מאוים. דברים אלה, הן בנוגע לאישום הרביעי הן בנוגע לאישום החמישי, ממחישים לגישת המדינה את הטעות שלה נתפס בית המשפט המחוזי בקובעו כי קיימת חולשה ראייתית לגבי עבירות הסחיטה באיומים.

על רקע דברים אלה מדגישה המדינה כי לנוכח המסוכנות הנשקפת מן המשיב והחשש מפני שיבוש מהלכי משפט, שעליהם עמד גם בית המשפט המחוזי, לא היה מקום להורות על העברת המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. בתוך כך נטען כי בית המשפט נתן משקל רב מדי לתסקירי שירות המבחן, באשר המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא מובהקת ואינה מאפשרת לשחררו ממעצר מאחורי סורג וברית. המדינה מפנה גם לפרפרזות המודיעיניות בעניינו של המשיב שהוצגו לבית המשפט המחוזי, כאשר לטענתה יש בהן כדי להצביע על מסוכנותו ועל כך שהאיומים שהפנה כלפי אחרים לא היו איומי סרק. אשר לעקרון השוויון בין הנאשמים, שגם עליו התבסס בית המשפט המחוזי בהחלטתו, טוענת המדינה כי לא היה מקום להקיש מעניינו של מנצורה לעניינו של המשיב. זאת משום שפעילותו העבריינית של המשיב משקפת רמת סיכון גבוהה יותר לנוכח עבירות הסחיטה באיומים המיוחסות לו בלבד; וגם משום עבירות המס החמורות יותר שבהן הוא נאשם, שהן עבירות בהיקפים גדולים יותר ונוגעות גם לחשבוניות כוזבות שמקורן ברשות הפלסטינית. המדינה מוסיפה על כך כי מנצורה הוא חולה כרוני, המבוגר מן המשיב, וכי גם בעובדה זו יש כדי להבחין בין השניים.

11. ביום 14.12.2022 התקיים לפניי דיון בערר, שבו נדרשתי באריכות לטענותיהם של באי-כוח הצדדים. בא-כוח המדינה חזר בעיקרו של דבר על הטענות שבכתב הערר. כן הוסיף כי גורמי אכיפת החוק מתקשים לנהל את החקירה משום היעדר שיתוף פעולה מצד קורבנות עבירות הסחיטה באיומים, שחוששים להגיע ולהעיד נגד המשיב; וציין כי המדינה סבורה שמן המשיב נשקפת מסוכנות רבה הן לנוכח העבירות הכלכליות החמורות המיוחסות לו הן לנוכח עבירות הסחיטה באיומים.

באת-כוחו של המשיב מצידה ציינה כי אין מקום להתערבות של ערכאת הערעור במקרה דנן, שכן בפני בית המשפט המחוזי עמד חומר רב מאוד שאליו נדרש באופן מעמיק ובלתי אמצעי, ועל בסיסו הגיע למסקנה שלפיה ניתן לשחרר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. כן ציינה כי גם שירות המבחן התרשם מן המשיב לחיוב וסבר כי יש לשחררו למעצר בית. אשר לטענות בעניין עבירות הסחיטה באיומים, טענה באת-כוח המשיב כי חל בהן כרסום ראייתי וכי ממילא לא ניתן ללמוד מהן על מסוכנות מיוחדת המחייבת להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברית. לגבי האישום הרביעי, חזרה באת-כוח המשיב על הטענה שלפיה המשיב השקיע כספים בפרויקט בקרית מלאכי שאותם אך ביקש להשיב לעצמו, וכי אין מדובר באיום על הרוכשים אלא בהתנהלות לגיטימית; וכי יש עדויות רבות של רוכשים ומנהלים בפרויקט שטוענים כי המשיב לא איים עליהם.

לגבי האישום החמישי, טענה כי עדויותיהם של העובדים ברשת בתי המלון מבוססות בעיקרן על שמועות, וכי מערכת היחסים בין המשיב לחורמרו היא אמנם מורכבת - אך אין מדובר במערכת יחסים שבמסגרתה הופנו כלפי חורמרו איומים. ועוד נטען לעניין השוויון בין המשיב ובין מנצורה, כאשר לגישתה של באת-כוח המשיב ההבדלים בין השניים אינם מצדיקים את הפער בין מעצר מאחורי סורג ובריש למעצר בפיקוח אלקטרוני.

יצוין כי לאחר הדיון, ביום 19.12.2022, הגישה באת-כוח המשיב בקשה לצרף הקלטה של הודעה קולית שהשאיר חורמרו ביום 16.12.2022 (דיון התקיים ביום 14.12.2022) ובעקבותיה לאפשר השלמת טיעון בדיון נוסף. לדבריה, יש בהודעה הקולית כדי ללמד על כך שחורמרו כלל אינו חש מאוים מן המשיב כטענת המדינה, וכי התמונה שהוצגה בעניין זה אינה נכונה. בהחלטה שניתנה באותו היום הבהרתי כי תמו הטיעונים בתיק, וכי אין מקום לצרף חומר חדש או לקיים דיון נוסף בערר.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בערר, על נספחיו, ולאחר שהטיתי אוזן לכלל טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל. משמע, שיש להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריש עד תום ההליכים המשפטיים.

כידוע, סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי הוראה על מעצר עד תום ההליכים מותנית בקיומם של שלושה תנאים מצטברים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לנאשם; עילת מעצר; והיעדר חלופה פוגענית פחות שבכוחה להשיג את מטרות המעצר. בענייננו, בית המשפט המחוזי קבע כי מתקיימים לגבי המשיב שני התנאים הראשונים: קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב, וקיימת עילה למעצרו בשל המסוכנות הנשקפת ממנו. לצד זאת, בית המשפט סייג את דבריו וקבע כי קיימת חולשה ראייתית המשליכה על רף החומרה ומידת המסוכנות שניתן לייחס למעשי הסחיטה באיומים המתוארים בכתב האישום ומיוחסים למשיב. משכך, קבע בית המשפט כי יש בכוחה של חלופה פוגענית פחות, שהיא מעצר בפיקוח אלקטרוני ובתנאים מגבילים, כדי להשיג את מטרות המעצר.

דעתי שונה. לגישתי המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא משמעותית ביותר. לפיכך, ומשקבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב ולביסוס סיכוי סביר להרשעה - אין בחולשה הראייתית המסוימת שעליה עמד בית המשפט כדי להצדיק את העברת המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. כך משעה שאל מול חולשה זו ניצבת מסוכנותו המובהקת של המשיב שבראיתי לא ניתן לתת לה מענה בשלב זה אלא על דרך השמתו במעצר בין כותלי הכלא. אציין כי בהגיעי למסקנה זו, די לי בעבירות הסחיטה באיומים המיוחסות למשיב. ואבאר.

13. בית משפט זה עמד בעבר על חומרתה של עבירת הסחיטה באיומים, המהווה עשיית דין עצמי מצד מבצעה; העבירה באה לידי ביטוי בהטלת מורא ופחד, בפגיעה בשלום הציבור ובביטחונו, ובתוך כך יוצרת "קשר שתיקה" וחשש ממשי בקרב הקורבנות מפני הגשת תלונה, פן יתמשו האיומים (ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.12.2022); ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015); ע"פ 2042/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.5.2010)). על יסוד הדברים האלה נקבע בפסיקה שיש בביצוע עבירת סחיטה באיומים כדי ללמד על מסוכנותו הברורה של הנאשם בה, ובאופן מובנה אף כדי לעורר חשש מפני שיבוש מהלכי משפט מצדו באמצעות

הטלת מורא על מתלוננים. משכך, על דרך הכלל לא יורה בית המשפט על שחרורו של נאשם בעבירת סחיטה באיומים למעצר שאינו מאחורי סורג ובריא (בש"פ 3357/22 מסארמה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.5.2022); בש"פ 6469/18 אבו רשיד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.9.2018); בש"פ 8373/13 כעאבנה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.1.2014); בש"פ 4120/11 דדוש נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (6.6.2011)).

במקרה הנדון, במסגרת האישום הרביעי והאישום החמישי מיוחסות למשיב מספר עבירות של סחיטה באיומים. משכך, ובהתאם לכלל שהוצג לעיל, יש להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריא אלא בהתקיים נסיבות חריגות. אינני סבורה שהוצגו נסיבות כאלה במקרה דנן. התמונה המצטיירת מן המעשים המתוארים בכתב האישום היא של מסוכנות ברורה ומובהקת מצד המשיב, ולטעמי אין בשיקולים השונים שבית המשפט המחוזי נדרש להם כדי להפחית ממנה. בפרט, אינני תמימת דעים עם בית המשפט המחוזי בקובעו כי מדובר בעבירות סחיטה באיומים "ברף הנמוך", אך משום קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיב השקיע כסף בפרויקט שלטענתו קמה זכותו שיוחזר לו. כתב האישום מתאר מסכת עבריינית חמורה, שבמסגרתה המשיב הילך אימים על מי שביקשו לבנות את ביתם בפרויקט בקרית מלאכי, ולנוכח דבריו חששו כי לא יוכלו לעשות כן אם לא ישלמו לו. אם בכך לא די, המשיב אף עשה כבשלו בבית המלון בהרצליה, תוך שגרם לעובדים בבית המלון ואף למנכ"ל רשת בתי המלון לחוש מורא ופחד מפניו. בחסות תחושת האיום שיצר אצלם הצליח המשיב לצבור חוב עצום לבית המלון, שאיש לא העז לגבות ממנו. על רקע האמור, המסוכנות הנשקפת מן המשיב מדברת בעד עצמה ומקימה עילת מעצר בעוצמה גבוהה.

14. בתמצית יצוין כי במרכזן של הראיות לכאורה לעניין עבירות הסחיטה באיומים, ניצבות הודעותיהם במשטרה של הרוכשים בפרויקט בקרית מלאכי ושל עובדי רשת בתי המלון. רבים מן הרוכשים העידו כי הבינו את דבריו של המשיב כאיום, שלפיו אם לא ישולמו למשיב הסכום הנדרש על ידו - הוא לא יאפשר לסיים את הקמת הפרויקט, והם לא יוכלו להיכנס לדירותיהם. עדויות אלה מלמדות על פניהן על תחושות אימה ופחד שחשו הרוכשים מפני המשיב, ושבעטיין אף נתנו הסכמתם לתשלום שדרש מהם; ויוזכר שהתפאר בפניהם על קשריו בעולם העברייני. לכך מתווספות ראיות נוספות, כגון הקלטה של המשיב מאחת השיחות שקיים עם הרוכשים, והקלטות של שיחות הטלפון שבהן התייחס לפרויקט בקרית מלאכי. גם עובדים ברשת בתי המלון, ובתוכם עובדי הנהלה בכירים, העידו במשטרה על תחושות הפחד שלהם מפני המשיב. חורמרו, מנכ"ל רשת בתי המלון, תיאר בעדותו במשטרה אירועים קשים שיש בהם כדי להעיד על המורא שלו מפני המשיב. מצטרפת לכך העובדה שלמשיב קיים חוב משמעותי לבית המלון, שלא נגבה ממנו משך שנים, שמעיד כשלעצמו על החשש של עובדי הרשת מפני "התעסקות" עימו.

יצוין אגב כך כי לא נעלם ממני כי היו גם מי שהעידו כי כלל לא חשו באיום מצד המשיב ואף דחו את הטענות בדבר מורא שהטיל על אחרים. בית המשפט המחוזי זקף זאת לזכות המשיב בקובעו כי קיימת חולשה בראיות לכאורה, שכן איום צריך להיבחן ב"משקפיים אובייקטיביים". ברם עבירות סחיטה באיומים מטבען מאופיינות בחשש של עדים משיתוף פעולה עם רשויות החוק. אף המדינה עמדה על כך בערר ובדין שהתקיים לפניי, תוך שהצביעה על הקשיים הגלומים בחקירה במקרה דנן משום חשש של עדים משיתוף פעולה עם המשטרה. ויצוין כי הלכה היא שבשלב המעצר בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות, אלא אם כן מדובר בסתירות מהותיות וגלויות המעוררות ספק ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 859/22 טנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.3.2022); בש"פ 493/22 מדינת ישראל נ' חסין, פסקה 22 (6.2.2022)). לא זה המקרה, וממילא אל מול החולשה הראייתית שעליה עמד בית המשפט המחוזי ניצבת המסוכנות הטבועה במעשים המיוחסים למשיב, שבהינתן האיזון בין עוצמת הראיות לעילת המעצר מטה את הכף באופן ברור למסקנה שלפיה יש להורות על המשך מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריא (בש"פ 5096/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.8.2022); בש"פ 1269/22 אבו

סביתאן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.3.2022).

15. ניתן היה לסיים את ההחלטה בנקודה זו, ואולם משהצדדים טענו באריכות גם לעניין המסוכנות הנובעת מן העבירות הכלכליות המיוחסות למשיב, אתן את הדעת גם לכך. בית משפט זה חזר ועמד על החומרה הגלומה בעבירות כלכליות בסכומים משמעותיים ובעבירות שעניינן בהפצת חשבוניות כוזבות בפרט. בפסיקה צוין כי מדובר בעבירות קשות לחשיפה, ושיש בהן כדי ללמד על "מסוכנות כלכלית" של מבצען לקופה הציבורית (בש"פ 2986/14 מדינת ישראל נ' יצחק, פסקה 9 (14.5.2014); בש"פ 9394/17 מדינת ישראל נ' שמואל, פסקה 12 (7.12.2017); בש"פ 8352/17 מדינת ישראל נ' סולמי, פסקה 6 (25.12.2017); בש"פ 1775/18 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 12 (18.3.2018)). וכאשר אלה מבוצעות באופן מאורגן, שיטתי ומתוכנן ובהיקף ניכר, אף נקבע כי ייתכן שיש באותה מסוכנות כלכלית כדי להצדיק מעצר מאחורי סורג ובריח (בש"פ 8520/15 מדינת ישראל נ' בשיתי, פסקה 28 (14.1.2016); בש"פ 3543/15 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 10 (8.6.2015)).

במקרה הנדון, מדובר בעבירות כלכליות רחבות היקף, המאופיינות בשיטתיות ובתחכום, שעל פי המתואר בכתב האישום התבצעו משך שנים כדבר שבשגרה על ידי המשיב בשותפות עם מנצורה ומי מהנאשמים הנוספים. די אם אציין כי בכתב האישום נאמד היקף הכספים שנוכו כנגד החשבוניות הכוזבות על סכום של למעלה מ-230,000,000 ש"ח, ובתוך כך בוצעו פעולות שנועדו להסתיר את מקור הכספים ושבעטין מיוחסות למשיב גם עבירות הלבנת הון; ואין צורך להכביר מילים באשר לפגיעה שעבירות אלה הסבו לקופה הציבורית. עם זאת שאלה היא אם המסוכנות שמטבע הדברים נלוות לעבירות ממין זה בהינתן היקפן והמניפולטיביות הכרוכה בהן, מצדיקה כשלעצמה במקרה הנדון להורות על מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח. אלא שאינני רואה מקום וצורך להעמיק בנושא בנסיבות העניין, לנוכח עבירות הסחיטה באיומים המיוחסות למשיב והמסוכנות הרבה הנלוות להן.

16. בלא לגרוע מן האמור מעלה, אני רואה לנכון להוסיף ולציין כי קביעתי בדבר מסוכנותו המשמעותית של המשיב נשענת על המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ואינני נדרשת לפרפרזות המודיעיניות שגם עליהן ביקשה המדינה להסתמך. כפי שציין בית המשפט המחוזי, הפרפרזות עניינן בסוגיות שאינן באות לידי ביטוי בכתב האישום, ולפיכך "בנסיבות המקרה, המידע המודיעיני, שרשויות האכיפה לא הצליחו לאסוף ראיות להוכחתו, אינו יכול להוות נתון לביסוס מסוכנותו של המשיב". מסקנה זו מקובלת עליי לאחר שהפרפרזות נמסרו גם לעיוני, ואף אני סבורה שלא היה מקום להידרש למידע שאינו נוגע לאמור בכתב האישום במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים.

17. על רקע הדברים האלה, ברי כי אין גם ביתר השיקולים שנשקלו על ידי בית המשפט המחוזי כדי להצדיק את העברת המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובהם השיקול שנוגע למשכו הצפוי של ההליך העיקרי. אין חולק כי מדובר בתיק מורכב, שכתב האישום בו מונה עבירות רבות ומופנה נגד שורה של נאשמים, ומשכך ניתן להניח כי ההליכים בו עוד צפויים להימשך זמן לא מבוטל. אך בהינתן מסוכנותו של המשיב, אין מקום לעת הזאת להורות על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. ככל שיימשכו ההליכים כאמור, ייבחנו הדברים בבוא העת במסגרת המתאימה; ואך מובן שאינני נוקטת עמדה לעניין היתכנות שינוי סטטוס המעצר של המשיב בעתיד.

אשר לשיקול שנוגע לשוויון בין המשיב לבין מנצורה, אינני סבורה כי העובדה שמנצורה הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני בהסכמת המדינה, יש בה כדי להשליך על עניינו של המשיב. בית משפט זה עמד לא פעם על חשיבותו של עקרון השוויון בין הנאשמים, ואף לי נדמן לומר כי "במסגרת השיקולים שבוחן בית משפט בבואו להכריע בנוגע למעצרו

או שחרור ממעצר של אדם, שומה על בית המשפט לשקול גם את עיקרון השוויון בין נאשמים. עיקרון זה יונק את כוחו מעיקרון השוויון האוסר על אפליה בין שווים, ולפיו בהיעדר טעמים המצדיקים זאת - אין להפלות בין נאשמים לעניין מעצרים" (בש"פ 3543/15 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 14 (8.6.2015)). ואולם במקרה דנן קיימים טעמים מהותיים המצדיקים את ההבחנה בין המשיב לבין מנצורה. זאת משעה שמסוכנותו של המשיב, שבגינה נדרש להותירו במעצר מאחורי סורג וברית, נעוצה בראש ובראשונה בעבירות הסחיטה באיומים המיוחסות לו. עבירות ממין זה אינן מיוחסות למנצורה, וכבר משום כך אין ללמוד מעניינו של מנצורה גזירה שווה לעניינו של המשיב. אף העבירות הכלכליות המיוחסות למשיב הן על פני הדברים בעלות יתר חומרה, ובהיקפים גדולים יותר.

אשר לשיקול שנוגע לתסקירי שירות המבחן, שהמליץ על שחרור המשיב למעצר בית, אני סבורה שזהו מקרה מובהק שבו יש להבחין בין הממצאים של שירות המבחן במסגרת התסקיר לבין ההמלצה שמופיעה בסופו. וכבר נקבע כי "הלכה פסוקה היא כי המלצת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד, המהווה רק שיקול אחד במכלול השיקולים שעל בית המשפט לבחון, ומכל מקום בית המשפט אינו מחויב לאמצה" (בש"פ 7848/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (2.11.2010)). ראו גם: בש"פ 7494/18 ששון נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (11.11.2018); בש"פ 550/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.2.2018)). דומה כי ההמלצה שניתנה בעניינו של המשיב אינה מתיישבת עם המאפיינים האישיותיים שלו כפי שניתן להם ביטוי בגוף התסקיר ואף לא עם הערכת מסוכנותו; ויזכר כי צוין שהמשיב אינו מסוגל לבדוק ולהבין תהליכים הקשורים בנסיבות התנהגותו וכן נקבע כי קיים אצלו סיכון להישנות התנהלות עוברת חוק בעתיד. מכאן ובשל מסוכנותו של המשיב, לא ניתן לשעות להמלצת שירות המבחן, וכפי שפורט לעיל גם מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו בא לעת הזו בחשבון.

סוף דבר

18. התוצאה היא שהערר מתקבל, ומשמע שהמשיב יוותר במעצר מאחורי סורג וברית עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשפ"ג (11.1.2023).

ש ו פ ט ת